

Pamätám, pamätáš?

Elizabeth

„Už som ti to vravela pred mesiacom. Chcem prejsť všetky kaviarne, aby som vedela, ktorá je najlepšia. Čítala som to na insta, je to úplne top. Jedna baba tam...“ Anna rozprávala ďalej, ale nevnímala som ju. Stále som ju nasledovala, ale nie tak normálne čudno, ale úplne roboticky divno. Nemala som v úmysle vkročiť do tej kaviarne.

„Sme kamarátky, však?“ skočila som jej do reči.

Až sa zastavila, podivne na mňa hľadela. „To je chyták, aby som povedala áno a ty mi povieš, že ťa nemám nútiť?“

Uhla som pohľadom. Presne taký bol scenár.

Chytila ma pod pazuchu a ťahala ma k terase, ktorá bola pekne osvietená svetielkami, ktoré boli pripevnené na železnej konštrukcii. „Netrucuj.“

Stoličky boli pohodlné, osvetlenie až kúzelné, keď sa k tomu pridalo červené zore zapadajúceho slnka, ktoré sme ale nevideli cez vysoké budovy. Snažila som sa uvedomovať si to, ale viac som trýpla na mieste.

To, na čo myslíš, si privoláš, počula som mamin hlas v mojej hlave. A práve sa to stalo skutočnosťou.

Skamenela som, keď som ich zahliadla. Celá naša.. teda celá skupina išla lenivým krokom. Až sem som ich počula smiať sa. Pamätám si ešte tie časy, ten zvuk bol mojím najobľúbenejším. Vtedy nebolo nič zlé. Iba pri nich som vedela vytesniť to zlé v mojom živote a užívať si prítomný okamžik. Podporovali ma. Rozosmievali....

„Na čo hľadiš?“ opýtala som sa Nica, ktorý zastavil uprostred cesty. Obzrela som sa na obe strany, aj keď bolo veľa hodín, autá môžu prísť kedykoľvek. Táto cesta bola zle osvetlená a už tu bolo poriadna hromada havárií.

„Pozrela si sa niekedy hore?“

Zasmiala som sa, „A čo?“

„Pod“, potiahol ma k sebe. Obaja sme sa upreli zrak na nočnú oblohu plnú hviezd. S nádychom urbanizmu, ktorý mu dodávali svetlá mesta zdola, to vyzeralo ako obrázok. „Poletím tam... a nájdem mamu.“

Otočila som sa k nemu. Viem, že preňho bolo ťažké prísť o takú dôležitú osobu v rannom veku a som rada, že sa o tom so mnou podelil. Odtiahla som sa od neho. Ešte som mu nepovedala, že sa moji rodičia idú rozviešť. Bojím sa to povedať nahlas, pretože sa to stane skutočnosťou. „Mal by si sa ale vrátiť nohami na zem, nemôžeš žiť iba pre oblohu.“

„Čo sa to s tebou deje? Ved' si chcela ísť so mnou.“

„Pod' na chodník, než nás niečo zrazí.“

„Vyzeráš, ako srnka lapená v reflektoroch auta,“ rozosmiala sa Anna.

Strhla som sa a zahľadela sa na ňu. „Tak sa aj cítim. Lapená v niečom, čo vyzerá ako dobré znamenie, ale v skutočnosti ma to prevalcuje.“

„Beth, nebuď tak dramatická!“ Pretočila očami. „Tvoj otec sa nedozvie, že si v tejto časti mesta.“

Sklopila som pohľad. Pristáhovala sa len pred pár rokmi, nevie, že som sa bavila s partiou, ktorá sem stále chodí. Cítim sa ako zlá kamarátka, ale...

Zodvihla som pohľad a stretla sa s tým jeho.

Nico

Zodvihol som pohľad a stretol sa s tým jej.

Silou hnevu som presmeroval zrak na skupinu: „Nemôžeme vynechať tento náš rituál?“ Bolo mi jedno, že ma môže počuť.

Partia sa zastavila a všetci do jedného sa otočili na mňa a prekrikovali sa.

„Prosím?“

„Vynechať?“

„Asi máš teplotu, že?“ Martin sa ku mne naklonil a chytil ma za čelo.

Uhol som sa. „*No tááák*, banda. Koľko dlho sem už chodíme, nepôjdeme zmeniť prostredie?“

„Prečo by sme mali meniť zabehnuté veci? A to ty si ten, kto do nás vždy šil, aby sme išli práve sem,“ zasmiala sa Tina.

Pretočil som očami.

„*Nepretáčaj tými očami, ešte si natiahneš sval!*“ vysmievala sa mi Beth.

„*To hovorí tá pravá. Si celý týždeň nejaká divná.*“

„*To, že niekto nechce už ľpieť na detských snoch nie je divnosť. Posunula som sa.*“ *Skrčila sa v kresle ešte viac.*

„*Tak mi povedz, čo ti je...*“

„*Nič!*“ *Tú vetu opakovala stále dookola. To ale ako nič nevyzeralo. Niečo ju užieralo zvnútra, ale aj keď si toho možno ani nevšimla napredovala. Niekam preč od partie, odo mňa, od hviezd.*

Strhli ma zo sebou a ťahali ku terase, k našemu miestu. Moje oči našli a hľadeli na Beth, ani jeden sme sa nepozdravili.

Pozerali sme sa, no nevideli.

Sadol som si chrbtom k terase.